

[Einer-Jensen.]

opfattelse af disse problemer hører naturligvis ingen steder hjemme. Tingene må ses i en større sammenhæng. Den likviditetsmæssige stilling i samfundet lader sig naturligvis ikke belyse ved alene at se på bevægelsen på denne enkelte konto i nationalbanken, så lidt som en stigning i nationalbankens tilgodehavende på denne konto er ensbetydende med, at pengevæsenet her i landet er i fare.

Den konservative argumentation i disse spørgsmål forekommer os i det hele meget slet underbygget, lige så slet som da vi drøftede de samme problemer i forbindelse med skattelovene; argumenterne har ikke vundet ved stadig at blive gentaget. Hvad den konservative politik går ud på, ligger derimod ganske klart for dagen. Det er kreditindskrænkningspolitik, eller sagt med et mindre hensynsfuldt udtryk, deflationspolitik. Formålet hermed skulle være at klare vanskelighederne på betalingsbalancen. Fra vor side betvivler vi ikke, at det kan lade sig gøre. Hvis en politik af denne art føres ud i sin fulde konsekvens, vil den utvivlsomt kunne skabe ligevægt, ja, om man vil, overskud på betalingsbalancen; men for os drejer det sig ikke blot om at sikre ligevægten, for os er det lige så vigtigt, hvorledes dette resultat nås. Hvis den pris, der skal betales, bliver en nedgang i produktionen og investeringerne, arbejdsløshed og dermed social nød, tror jeg, at vi giver afkald på at medvirke her. De konservative har i udvalget meget stærkt fremhævet dette spørgsmål. Partiet kan ikke vente, at vi skal ændre den politik, som regeringen gennem hele rigsdagssamlingen har ført.

Det andet spørgsmål, importfrigørelsen, har også været på dagsordenen. Det har gennem hele rigsdagssamlingen været drøftet i vareforsyningsudvalget, og nogen saglig motivering for igen at rejse frilistespørgsmålet kan jeg ikke se der er. Vi har i vareforsyningsudvalget ved enhver lejlighed — det gælder også ministeren — været klar til at drøfte dette spørgsmål, og ministeren har også vist i gerning, at han på alle de områder, hvor der var mulighed for det, var klar til at medvirke til yderligere frigivelse. Det har været stillet som en betingelse for at kunne nå til enighed, at man skulle frigive i det mindste et enkelt område af de varearter, som endnu findes på bunden liste. Ministeren hævder, og jeg synes med rette, at når vi har gennemført en friliste af det omfang, som vi har, har vi liberaliseret mere end nogen af de andre Marshalllande. Der kan ingen rimelighed være i, at vi på dette

område skal være en slags eksperiment. Jeg mener, at på alle områder, hvor der har været mulighed for det, er varer ført på friliste i et omfang, som vi meget vel kan stille op ved siden af de andre Marshalllande.

Vi har i udvalget meget stærkt drøftet spørgsmålet om at overføre metervarer på friliste. Det har ministeren modsat sig. Det er ikke lykkedes at nå til enighed. Ministeren har dog under forhandlingerne erklæret sig villig til at drøfte spørgsmålet om en udvidelse af det bevillingsbeløb, der findes nu. I betænkningen vil man se, at ministeren har erklæret sig villig til i den kommende tid at drøfte dette spørgsmål med vareforsyningsudvalget, ja, jeg kan føje til, at ministeren oven i købet har tilbudt straks at udvide det nuværende beløb til import af metervarer, men det kunne der ikke nås enighed om. Derfor vil det efter det tilfældet, ministeren har givet om, at man i vareforsyningsudvalget frem i tiden kan drøfte dette spørgsmål, blive nødvendigt inden altfor lang tid igen at komme ind på en drøftelse heraf. Jeg vil tro, at det er muligt at nå til enighed ligesom hidtil om en udvidelse af bevillingerne her, men det kan naturligvis ikke tilfredsstille alle. Det er forskellen i vore synspunkter, at man fra konservative og venstre har ønsket friliste på dette område, medens vi må holde for, at det afgørende må være spørgsmålet om betalingsbalancen og spørgsmålet om beskæftigelsen.

Den linie, regeringen har lagt for den økonomiske politik, skal der ingen tvivl være om. Jeg kan henvise til et studium af nationalbudgettet for 1950, hvor regeringens synspunkter præciseres nærmere. Den linie, der er angivet, vil blive fulgt. Fra vor side agter vi ikke at ændre ved den handelspolitiske eller pengepolitiske linie, der er afstukket. Vi mener ikke, der er råd til at eksperimentere her. Der må være orden i økonomien. Det må være vor opgave — det er i alt fald det, vi agter at sætte ind for —, at beskæftigelsen herhjemme oprettholdes i størst muligt omfang, selvom vi også på visse områder skulle undvære nogle luksusvarer.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for de stillede ændringsforslag, både de ændringsforslag, der er stillet af hele udvalget, og dem, der findes under benævnelsen underændringsforslag, og derefter at stemme for lovforslaget, når disse ændringer er vedtaget.

Axel Kristensen: Ved første behandling af dette lovforslag stillede jeg to betingelser